

amantele

Amantele is a term that encapsulates a rich tapestry of cultural, historical, and social significance, often found within various artistic expressions, culinary traditions, and even in the realms of literature and folklore. This concept, while perhaps not universally recognized, holds a unique place in specific communities and practices. In this article, we will delve into the origins, meanings, and various interpretations of amantele, exploring its implications across different domains.

Understanding Amantele

Amantele can be understood from multiple perspectives. The term itself may derive from a combination of cultural influences, reflecting a blend of traditions and ideas that have evolved over time. To comprehend amantele fully, it is essential to explore its historical roots, linguistic nuances, and cultural representations.

Historical Origins

The origins of amantele are often linked to indigenous practices and cultural heritage. In many cases, the term is associated with specific rituals or traditions that have been passed down through generations. Understanding the historical context is crucial for grasping the significance of amantele in contemporary society.

1. Indigenous Traditions:

- Many indigenous cultures incorporate amantele in their rituals, which may involve storytelling, music, or dance.
- These practices often celebrate community, connection to nature, and the transmission of wisdom.

2. Colonial Influences:

- The arrival of European colonizers in various regions often altered the traditional practices associated with amantele.
- The blending of indigenous and colonial cultures led to new interpretations of amantele, influencing art, language, and social customs.

Linguistic Nuances

The linguistic aspect of amantele varies significantly across different languages and dialects. The meaning may shift depending on regional usage, contributing to its multifaceted nature.

- Etymology:
 - The word may have roots in local dialects, where it signifies a specific concept, emotion, or practice.
 - It may also share similarities with words from other languages that express themes of love, connection, or community.
- Variations in Meaning:
 - In some cultures, amantele might refer to a form of art or expression, while in others, it may denote a spiritual practice or communal gathering.

Cultural Representations of Amantele

Amantele manifests in various forms across different cultures, each interpretation contributing to a broader understanding of the term.

Art and Literature

In the realms of art and literature, amantele serves as a source of inspiration for many creators. This can be seen in:

1. Visual Arts:

- Artists often depict scenes that embody the essence of amantele, capturing moments of connection, celebration, or reflection.
- These artworks may employ traditional techniques or modern styles, showcasing the evolution of the concept over time.

2. Literary Works:

- Writers frequently explore themes associated with amantele, such as love, community, and the human experience.
- Poetry, novels, and folklore often draw upon the rich symbolism embedded in amantele, resonating with readers on a deep emotional level.

Music and Dance

Music and dance are integral components of many cultures that celebrate amantele. They often convey the emotions and narratives associated with this concept.

- Traditional Songs and Dances:

- Many cultures have specific songs or dances that are performed during communal gatherings, festivals, or rituals connected to amantele.
- These performances serve to strengthen community bonds and honor shared histories.

- Modern Interpretations:

- Contemporary musicians and dancers may reinterpret traditional forms, infusing them with modern influences while retaining the core essence of amantele.

Culinary Traditions and Amantele

Food plays a vital role in the expression of amantele, often acting as a medium for connection and celebration within communities.

Shared Meals and Rituals

In many cultures, the act of sharing a meal is deeply intertwined with the concept of amantele.

- Festive Occasions:
 - Special dishes may be prepared during festivals or communal gatherings, symbolizing unity and shared heritage.
 - These meals often include traditional ingredients and recipes that have been passed down through generations.
- Ritual Significance:
 - Certain foods may have specific meanings or rituals associated with them, reinforcing the cultural importance of amantele.
 - For example, a particular dish might be served during rites of passage, symbolizing growth and transition.

Modern Culinary Innovations

As societies evolve, so do culinary interpretations of amantele.

- Fusion Cuisine:
 - The blending of different culinary traditions can lead to innovative dishes that honor the spirit of amantele while appealing to contemporary tastes.
- Sustainability and Community:
 - Modern culinary movements often emphasize local, sustainable ingredients, reflecting a communal approach to food that resonates with the core values of amantele.

Amantele in Contemporary Society

As we navigate the complexities of modern life, the concept of amantele remains relevant, finding expression in various movements and initiatives.

Community Building and Activism

In today's world, amantele takes on new forms through community-building efforts and social activism.

- Cultural Preservation:
 - Many communities are working to preserve their cultural heritage, ensuring that the traditions associated with amantele are not lost to time.
- Social Justice Movements:
 - Activists often draw upon the themes of connection and community inherent in amantele to foster solidarity and promote social change.

Digital Expressions

The advent of technology has also transformed how amantele is expressed and understood.

- Social Media:
 - Platforms like Instagram and TikTok allow individuals to share their interpretations of amantele through visual storytelling, reaching global audiences.
- Virtual Communities:
 - Online spaces provide opportunities for people to connect, share experiences, and celebrate their cultural heritage, further expanding the reach and significance of amantele.

Conclusion

In summary, amantele is a multifaceted concept that transcends boundaries, weaving together threads of history, culture, and community. Its interpretations vary widely, reflecting the richness of human experience and the diversity of cultural expressions. From art and literature to culinary traditions and social movements, amantele serves as a powerful reminder of our interconnectedness and the importance of preserving and celebrating our shared heritage. As we continue to explore and redefine amantele in contemporary society, we honor the past while paving the way for future generations to connect with this profound concept.

Frequently Asked Questions

What is amantele and what are its cultural origins?

Amantele is a traditional dish originating from East Africa, particularly popular in countries like Tanzania and Kenya. It typically consists of a cornmeal base, often enriched with vegetables, spices, and sometimes meat, reflecting the local agricultural practices and culinary traditions.

How is amantele traditionally prepared?

To prepare amantele, cornmeal is mixed with water to form a dough, which is then shaped into flat rounds or cakes. It is often steamed or cooked on a hot surface. Additional ingredients such as vegetables or spices can be added to enhance flavor.

What are some common variations of amantele?

Common variations of amantele include adding different vegetables like spinach, carrots, or tomatoes, as well as incorporating proteins such as chicken or fish. Some recipes also feature spices like cumin or coriander to give it a unique twist.

Is amantele suitable for vegetarians and vegans?

Yes, amantele is generally suitable for both vegetarians and vegans, especially when prepared with plant-based ingredients like vegetables and spices. However, variations that include meat or dairy should be avoided for those on strict plant-based diets.

What are the health benefits of eating amantele?

Amantele is a nutritious dish rich in carbohydrates from cornmeal, providing energy. When made with vegetables, it also offers vitamins, minerals, and dietary fiber, contributing to a balanced diet.

What are some traditional side dishes served with amantele?

Amantele is often served with a variety of side dishes such as stews, sauces, or salads. Common accompaniments include spicy tomato sauce, sautéed greens, or a bean stew, enhancing the overall meal experience.

How can amantele be adapted for modern diets?

Amantele can be adapted for modern diets by using gluten-free flour alternatives, incorporating more superfoods like quinoa or chia seeds, and reducing sodium content by using herbs and spices instead of salt for flavor.

Amantele

amantele: ,

amantele: O noapte cu un prinț Sabrina Jeffries, 2018-11-02 SERIA „BASTARZII REGALI”
Frumoasa văduvă Lady Christabel este disperată să recupereze câteva scrisori care ar putea să-i ruineze reputația și ar face orice pentru a intra în posesia lor. Tocmai de aceea acceptă să se prezinte drept amanta lui Gavin Byrne, proprietarul unui vestit club de jocuri de noroc din Londra, pentru a-l însoți la o petrecere scandalosă găzduită de bărbatul care deține scrisorile. Dar, când este de acord să învețe de la Byrne cum trebuie să se comporte în public ca o amantă adevărată, nu bănuiește cât de convingătoare urmează să fie lecțiile lui desfrânate. Gavin Byrne, un notoriu crai din Londra, este hotărât să găsească singur scrisorile și apoi să le folosească pentru a pune la cale propria răzbunare. Faptul că lecțiile de imoralitate se dovedesc un succes cu fermecătoarea Lady Christabel reprezintă un bonus neașteptat al planului său. Prins fără să vrea în mrejele seducătoare ale „elevei” sale, vestitul crai are de făcut o alegere foarte dificilă: să-și ducă până la capăt răzbunarea la care a visat toată viața ori să o protejeze pe femeia de care s-a îndrăgostit? „Dialogul spumos aduce un plus de valoare unei povești emoționante, foarte senzuale și profund romantice.” Romantic Times Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

amantele: In pat cu regele Eleanor Herman, 2020-01-20 De-a lungul secolelor, amantele regale au fostenerate, temute, invidiate și batjocorite. Ele au dat tonul modei, au încurajat artele și, în unele cazuri, au condus națiuni. În pat cu regele, de Eleanor Herman, ne conduce în sala tronului și în dormitoarele celor mai puternici monarhi ai Europei. Plină de personaje excentrice, umor irevențios și observații șocante, această poveste fermecătoare despre pasiune și politică reprezintă cronică a 500 de ani de aventuri palpitante. În mod straniu, principala îndatorire a unei amante regale nu era de a-i oferi regelui partide de sex, ci companie. Obligați să se însoare cu prințese străine respingătoare, regii căutau alinare lângă femeile pe care le alegeau singuri. Și ce femei! De la Madame de Pompadour, faimoasa metresă a lui Ludovic al XV-lea, care și-a păstrat poziția vreme de 19 ani în ciuda frigidității sale, la Camilla Parker-Bowles, care i-a uzurpat locul nimeni altelea decât strălucitoarei Diana, prințesă de Wales. Amanta regală de succes se făcea indispensabilă. Era gata să converseze cu regele plină de voioșie atunci când era obosită, să facă dragoste la orice oră când era bolnavă și să-i răspundă fi ecărui capriciu. Purtând masca încântării peste toate neplăcerile, nu era niciodată istovită, nu se plângea și nici nu suferea. De la începuturile istoriei, puterea a fost un afrodisiac plin de forță. Folosind jurnale, scrisori personale și depeșe diplomatice, Eleanor Herman dezvăluie dinamica sexului și a puterii, a rivalității și a răzbunării, la cele mai pline de strălucire curți ale Europei. Inteligent și amuzant, În pat cu regele este un capitol al istoriei femeilor care rămăsese nescris – până acum.

amantele: Jurnalul unui Zeu inventat ,

amantele: Journal of American Folklore , 1916

amantele: Marea Contemplare Universală - Poeme filosofice Sorin Cerin, APRECIERI CRITICE DESPRE POEZIA FILOZOFICA LA SORIN CERIN · Prof. univ.dr. Ștefan Borbély, subliniază în revista Contemporanul, nr.10, octombrie 2020, la pagina 5, sub titlul Gnozele lui Sorin Cerin.că:Multitudinea de sintagme scrise cu majusculă (Lumea Nimănui; Urma Adâncă a Durerii; Întunericul Singurătății; Labirintul Absurdului etc.) indică existența unui sistem conceptual precis în interiorul poeziei religios-filosofice a lui Sorin Cerin, care-și trage seva, în mod evident, dintr-un ethos de esență creștin-gnostică, cu precizarea că protagoniștii canonici ai Creștinismului clasic (Isus, Maria, Diavolul etc.) nu apar în discursul soteriologic al volumului, deși finalitatea spirituală a demersului e dincolo de orice îndoială, fiindcă poetul invocă în mod constant, ca țintă finală a aspirației sale, Iubirea, Ochiul de Vis al Perfecțiunii sau Calea spre Absolut a Viitorului. Regimul dihotomic al cuvintelor-cheie ale volumului e, și el, de proveniență creștină, fiindcă în interiorul lor se confruntă Absolutul și Absurdul, așa cum în Maniheism, de pildă, soarta lumii e decisă de bătălia

dintre Ființa de Lumină și Prințul Întunericului. Am menționat dinadins Maniheismul ca posibilă sursă de inspirație a cosmologiei create de către Sorin Cerin, fiindcă, asemenea apocalipselor străvechi (adică a textelor-revelație), poetul se opune dispersiei induse de materialitate prin construirea unei mitologii proprii, foarte atent caligrafiate conceptual. Așa procedau marii maestri ai Creștinismului timpuriu, preluând o tradiție ce venea din vremuri precreștine, când, prins în mrejele iluziilor lumilor versatile, metamorfice (Prințul Întunericului din Maniheism este, și el, un demiurg metamorfic, capabil să-i confere Materiei formele cele mai atrăgătoare, ca să nu mai vorbim de Maya hindușilor), învățatul își construia un univers (sau un mit) autarhic de sine stătător, care, de sorginte spirituală (cristalină) fiind, îi oferea acestuia „templul” necesar pentru exercițiul soteriologic. Migălind, apoi, la fiecare detaliu al acestui „templu” (care putea fi o dumbravă de bambus, o mănăstire în vremurile mai noi sau chiar o Carte), învățatul se purifica odată cu fiecare pietricică pe care o așeza în zidul edificiului său, învelindu-se în cele din urmă cu el ca și cum ar face-o cu un nimb de lumină. Poezia lui Sorin Cerin contribuie, prin fiecare nou vers, prin fiecare nouă poezie sau culegere, la edificarea unui asemenea sistem spiritual autarhic. De aceea, terminologia poetului are o logică intrinsecă precisă: atunci când el spune că orice Catedrală a Absurdului e clădită cu materie luată din moarte, atunci când scrie despre Străinul Suconștient sau despre Cuvintele Înghețate care plutesc în jurul nostru ca niște spini de gheață, sensul acestor sintagme trebuie căutat în interiorul sistemului mitografic creat de către poet, și nu interpretate prin extrapolare. Să încercăm, așadar, să decriptăm structura simbolică și narativă a acestui mit, pentru a-i înțelege semnificația. Universul pe care poetul îl evocă în versurile sale este unul al finalurilor de ciclu cosmic, fiind, așadar, unul de sorginte eschatologică. Există, în el, „cimitire de cuvinte”, „catedrale ruinate”, zori înțeleștați, care „se surpă” sau „ferestre sparte de Cer”, în care „plouă cu cioburi tăioase de clipe”. Nu vom găsi nicăieri în perimetrul acestui univers, care pare inspirat de ruinele suspendate în eter ale lui Piranesi, nici un spațiu de compensație sau de refugiu, ruina și dispersia fiind omniprezente. Astfel, geografia neagră, deznădăjduită a volumului sugerează aducerea credinței într-o stare extremă, de macerare (acedia lui Thomas d'Aquino, interpretată și ca torpor), stadiu de anulare a ființei, din care pornesc, mai departe, două drumuri alternative: cel al renunțării și al morții, respectiv cel al curajului și al speranței, rostul dispersiei extreme fiind acela de a sugera că și-n situațiile cele mai prejudiciante, viața credinței dispune de suficiente resurse lăuntrice pentru înălțare și „renaștere”, fiindcă indiferent de cât de opacă ar fi lumea din jurul nostru, tot există, în textura sa de profunzime, suficiente „semințe de iubire” pe care să le adunăm pentru a construi o mântuire. Poezia lui Sorin Cerin ne apare, așadar, ca fiind una marcată de un optimism spiritualist paradoxal, funcționând cu logica unei lumi inversate. Poetul construiește, cu fervoare și cu pricepere sintactică, o anti-lume (lumea „cimitirelor de cuvinte”, a sensurilor înghețate, lumea „cioburilor tăioase” și a Absurdului), care are, în cele din urmă, menirea de a-i pune credința la încercare și de a-l întoarce către orizontul izbăvitor al Absolutului. Sub aspect cantitativ, cuvintele și imaginile volumului aparțin cu precădere lumii dispersate, „pierderii, uitării reci și indiferente”, Absurdului, adică unui climat eschatologic, pe care Credința are chemarea să îl tranșeze și să îl corecteze. Poetul merge însă chiar mai departe, propunând o cosmologie de tip dualist, din categoria celor folosite în Gnoză. Să încercăm să o înțelegem, pornind de la poezia cu nr. 20 din volum, intitulată Unde vom fi obligați să rămânem:/Ne-am imbarcat,/pe corabia Deșertăciunii,/cu nume de Fericire,/fără să știm,/că porturile în care va acosta aceasta,/sunt cele ale Durerii și Absurdului,/urmate la final,/de cel cu nume de Moarte,/unde vom fi obligați să rămânem,/pentru totdeauna,/despărțiți de identitatea Iubirii,/ce ne va fi furată,/de către un alt Destin,/ce nu ne va mai aparține,/spre a fi dusă în depărtările,/Inimii de Jar,/a Eternității Clipei,/dăruită undeva-cândva,/de Privirea ta,/rătăcită acum,/printre Florile de Lacrimi,/ale Amintirilor/. Nu e singurul loc în care Sorin Cerin vorbește despre un destin abulic, înșelător, în care omenirea a fost „închisă”, claustrată împotriva voinței sale. În cazul de față, „corabia deșertăciunii” acostează în porturi cu conotații exclusiv negative, dar nu este deloc sigur că pasagerii și-au dorit o asemenea „croazieră”, destinul lor purtându-i în derivă împotriva propriei lor voințe, din rațiuni superioare, pe care ei nu le pot controla. Într-un alt poem din volum există un „Dumnezeu al

Nimănu", care a făurit lumea (sau măcar o parte din ea) „fără să înțeleagă” că ea trebuie să se compună (și) din iubire. Acest demiurg „neatent” a operat chiar de la început o selecție axiologică negativă, oprindu-i pe oameni să ajungă direct la valorile Binelui sau ascunzându-le pe pozitive. Termenul axial al întregului complex e Străinul Subconștient, pe „care - scrie poetul - ne-a fost interzis să-l cunoaștem”. În consecință, omenirea s-a lăsat captată într-o „greșeală” cosmică premeditată, care i-a obstaculat drumul înspre împlinire, adică înspre Iubire. Străinul Subconștient apare în mai multe dintre poemele lui Sorin Cerin, el având forța unei obsesii cu valoare recuperativă. Trăind în universul sfâșiat, dispersat al materialității „absurde”, poetul nu face decât să se îndepărteze de Străinul Subconștient, mântuirea cerând, dimpotrivă, un parcurs în sens invers, înspre recuperarea Subconștientului și punerea sa în armonie cu Absolutul. Precondiția „întoarcerii” (termen esențial pentru Gnoză) o reprezintă interiorizarea Iubirii: împărțășirea din substanța ei, pregătirea transfigurării. Dispunând, astfel, de toate elementele constitutive ale mitologiei poetice personale a poetului, nu ne rămâne decât s-o reconstituim. Punctul de pornire îl reprezintă, ca-n Gnoză, existența unui „Dumnezeu Străin” (numit Dumnezeul Nimănu de către poet), care a rostuit greșit, „neatent” Cuvintele Facerii, dând la iveală - fără s-o fi dorit, probabil - o lume unilateral abstruză, „absurdă”, în care spiritul oamenilor este pus la încercare grea. Nici voința nu-i mai ajută, așa cum am văzut că se întâmplă cu metafora corabiei aflate în derivă, fiindcă lumea a fost tocmită de la început greșit, cu sensurile normale inversate. Simbolul major al volumului exprimă, așadar, o capcană metafizică: ființa umană este prinsă într-un „joc” ironic, de tip eschatologic, din care, aparent, nu are cale de ieșire. Numai că impasul se dovedește a fi doar aparent, întrucât constructorul edificiului sublim propriu, adică poetul, dispune de puteri specifice, soteriologice, prin intermediul cărora poarta mântuirii se deschide. Toate aceste puteri sunt anti-sistemice, adică anti-eschatologice. A pus „Dumnezeul Nimănu” cuvinte anapoda în lumea pe care a creat-o? Rostul poetului este de le găsi pe cele adevărate - și de a le scrie, pentru a le face accesibile și celor din jur. S-a îndreptat lumea, fără s-o știe, înspre rătăcire, uscăciune și dispersie?: rostul poetului este acela de a găsi sensuri, noime și surse de energie, și de a le arăta și celorlalți, pentru a înlocui lumea fragmentată cu promisiunea uneia frumoase, întregi, luminoase. S-au așezat forțele materiei pe calea Absurdului și ale opacității? Rostul poetului - și, implicit, al omului - este acela de a sădi Iubirea în suflete și de a se întoarce către Absolut. Oricine poate opera aceste retroversiuni esențializate, fiindcă, în cele din urmă, poet și om semnifică, în sistemul de gândire al lui Sorin Cerin, cam același lucru: două ipostaze calitativ înrudite ale omului religios, ale Celui care Crede. ·

Prof. univ.dr. Alexandru Cistelean în cadrul rubricii Avant la lettre, sub titlul Între reflecție și atitudine apărut în revista Familia nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelean consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivând, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile „de meditație”. O modalitate între toate riscantă - și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna - întrucât tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcând un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu „poezia filosofică,” întrucât poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gândului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect - nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele

atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucât se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvântului. De regulă majuscula botează stratul "conceptual" (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizând alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încât de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedeează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bazează pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul "spinii Adevărului", "coșarii Împlinirilor", "periile Amăgirii" etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atât mai mult) ca atare. Dar nu cite și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe "gînd", Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperare la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentale, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit iese, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecție. · Prof.univ.dr. Elvira Sorohan Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în Convorbiri literare unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol,[30] Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din Convorbiri literare,numărul 9,(237),paginile 25-28, 2015 [31] sub titlul Un poet existențialist din secolul 21, că:Am în față trei

plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică descrescendo, ușor de înțeles, Nonsensul existenței, Marile tăceri, Moartea, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapază și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiştilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicul Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist avant la lettre. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, când existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, ne varietur, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cât de adîncă și cât de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, când sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul. În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapază prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonate ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e Ierarhia Deșertăciunii. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pusă să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința

absurdului existenței. Am trimis la poezia Industrie a Cărnii Existențiale: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdi.”

Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete. Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărâte de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”.

Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia Ierarhia Deșertăciunii, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în Vis și realitate, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în Feline Existențiale: „se vinde scump la tezgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia Jocul de-a Viața cu Moartea, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai

tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...". Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durități de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce Matematica existenței și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel. Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este Desfrîu. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia Desfrîu, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngăduită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excесе, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un artifex, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces. · Ana Blandiana: Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci. · Theodor Codreanu „Sorin Cerin este un gînditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mînuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnînd-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvîntului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci cînd vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”. · Ioan Holban „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frînturi din bucuria edenică pentru a ieși din „menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”. · Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu „adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblîi desacralizate, cu un Creator care meștește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiiștii hippy-rap-punk-porto-ricani: [...] stelele alcoolice, ale

unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației, pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol, Dacă poetul și-a propus în poemul La un grătar un exercițiu urmuzian, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinesc ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist. · Prof.univ.dr. Mircea Muthu Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate” Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”. · Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece dincolo, o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului. · Prof.univ.dr. Ion Vlad Sorin Cerin și-a definit poemele din volumul Marile Tăceri poezii de meditație Fără indoială,reflexivitatea e dominantă creației sale, prezidate de interogații,revolta,nelinisti și o dramatică cercetare a TĂCERII,topos al indoielilor,al cutezantei și al aventurii spiritului în permanentă cautare a adevărului;poezia sa urmează unei axiologii de un intens dramatism.E lirica lucidității,a meditației și a lirismului autentic. · Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu: Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măestrîia, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghezată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervearea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, în litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii · Conf. univ. dr. Călin Teuțișan Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme, traversate, când și când, de parabole ale realului, citit în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate. · Prof.univ.dr. Cornel Moraru Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moralistilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema nonSensului Existenței, deși exprimă mai mult

îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz... · Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. Catedrala existenței are capcanele ei, Adevărul absolut pare de neatins, Crinii albi ai adevărului pot ucide, dacă nu-și aerisești cămara minții, eul poetic descoperă mai degrabă un Dumnezeu prea amar... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței. · Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt. · Prof.univ.dr. Ștefan Borbély Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, armele letale ale societății de consum și ospiciul alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. Noii pași ai credinței sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, lumina divină se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile · Gheorghe Andrei Neagu Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73) Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate · Marian Odangiu "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații copleșitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte..." · Eugen Evu :...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprrie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection.

amantele: CAFEA SI FUM DE TIGARA RONI CACIULARU, 2017-11-24 Cafea si fum de tigara este o carte unica, adresand 14 personalitati din arta si cultura israeliana. Prin interviuri si reportaje iscusite, pline de sarm, Roni Caciularu ne dezvaluie pulsul intelectualitatii israeliene de origine romana, asa cum se deseneaza ea in secolul XXI.

amantele: *Pana cand moartea ne va desparti* Amanda Quick, 2017-05-23 În Londra victoriană, Calista Langley are o agenție care facilitează întâlniri între doamne și domni respectabili care, din diverse motive, nu și-au găsit încă un partener de viață. Însă, din senin, un individ periculos și

obsedat a început să îi trimită diverse mici cadouri potrivite doar cuiva care a suferit pierderea cuiva drag. Toate gravate cu inițialele ei. Disperată să găsească ajutor și temându-se că poliția nu ar fi de mare ajutor în acest caz, Calista își îndreaptă toate speranțele către Trent Hastings, un scriitor de romane polițiste care se bucură de mare succes. Gândindu-se că domnișoara Langley urmărește să profite de sora lui, Eudora, care i-a devenit clientă, Trent este inițial vizibil pornit împotriva Calistei, Cum trecutul i-a lăsat urme vizibile – și fizice, și sufletești –, Trent a învățat să își țină emoțiile în frâu, chiar și când atracția irezistibilă pe care o simte față de Calista îi cam zdruncină toate mijloacele de apărare. În vreme ce Trent și Calista cercetează dosarele potențialilor clienți ai Calistei pe care aceasta i-a respins, în speranța de a identifica astfel persoana care i-a pus gând rău, devine tot mai limpede că doar moartea ei îl va mulțumi pe cel care o urmărește...

amantele: CÂND DANSEAZĂ SAKURA ALEXANDRA BOHOSIAN, 101-01-01 O poveste de iubire intensă, vindecare și sacrificiu în inima Japoniei feudale. Amenintata de o ninsoare care i-ar fi blocat drumul de întoarcere, Francesca este salvată de samuraiul legendar Shingen Takeda, un războinic temut, dar cu suflet zbuciumat. Prezența ei aprinde o scânteie ce-i schimbă viața pentru totdeauna. Marcată de traume adânci, Francesca începe să-și deschidă inima sub protecția lui, iar între ei se naște o iubire pasională, profundă și plină de încercări. Shingen are nevoie ca ea să rămână — nu doar aproape, ci să-i fie balsamul care să vindece rănilor sufletești, adânci. Însă umbrele războiului amenință să-i destrame, iar dragostea lor trebuie să învingă obstacole nemiloase. O dramă intensă despre pasiune, curaj și speranță, țesută sub dansul delicat și efemer al florilor de cireș.

amantele: Păcatele fiului - cartea a doua Theo Anghel, 2019-08-28 Legăturile dintre Lia și Luca sunt profunde. Cei doi au trăit în alte timpuri, la începuturile omenirii, ca Lheya și Beleth, într-un oraș numit Elazard, însă povestea lor nu a ajuns la final nici în zilele noastre. Abia acum s-au regăsit cu adevărat, iar amintirile altei vieți vin peste ei ca un tăvălug și îi forțează să se privească adânc în suflet. Sentimentele de atunci revin, năucindu-i cu forța și vigoarea cu care își cer dreptul la viață. Însă, la fel cum lucrurile nu au fost ușoare atunci, nu vor fi nici acum. Obstacole terifiante le vor fi puse în cale de cei ce vor să împiedice ca o profeție din zorii veacurilor să se împlinească. Ei doi sunt cheia și, de aceea, toate forțele răului își vor da mâna pentru a le încurca planul de a fi împreună. Dar ce s-a întâmplat atunci în Elazard?

amantele: Inima salbatică Elizabeth Hoyt, 2016-09-19 Reynaud St. Aubyn și-a petrecut ultimii șapte ani într-o captivitate de iad, în Coloniile americane, ca prizonier al indienilor. Acum, acest bărbat, odinioară un viconte care avea toată lumea la picioare, dă buzna în mijlocul unei reuniuni organizate în reședința familiei și își cere drepturile ancestrale. Însă poate să fie considerat acest sălbatic adevăratul moștenitor al ultimului conte de Blanchard, mai ales că toată lumea îl considera mort de multă vreme? Beatrice Corning, nepoata celui care a moștenit toată averea Blanchard, este o adevărată domnișoară englezoaică, bine-crescută și cu maniere impecabile. Dar are un secret: nici un bărbat nu a reușit să o fascineze așa cum a făcut-o frumosul tânăr pe care îl cunoaște doar din portretul aflat în casa unchiului ei. Brusc, acest bărbat apare în carne și oase – și o vrăjește, chiar dacă cei șapte ani de captivitate l-au făcut să își piardă blândețea și l-au transformat într-un adevărat diavol. Dar Beatrice poate să vadă omul nobil din spatele sălbaticului care a devenit Reynaud. La rândul lui, și el e atras de această lady încântătoare, deși bănuiește că loialitatea ei se îndreaptă spre unchiul amenințat să piardă toate drepturile de care s-a bucurat în ultimii ani. Va putea dragostea lui Beatrice să-l înlănțuească pe acest bărbat care nu se va da înapoi de la nimic pentru a-și recăpăta titlul, averea și locul în înalta societate – chiar dacă asta înseamnă să o sacrifice pe ea?

amantele: La Corónica , 2000 Spanish medieval language and literature newsletter. (varies).

amantele: Julia, o la nueva Eloísa Jean-Jacques Rousseau, 2007-09-01 Julia o la Nueva Eloísa”, obra epistolar publicada en 1760 que gozó de un enorme éxito en su época, nos sumerge en un análisis profundo de los sentimientos humanos: la pasión amorosa y el amor filial, el deber, el honor y la virtud, la amistad, la lealtad en el matrimonio... Pero, a pesar de un romanticismo incipiente, Rousseau no deja de ser el filósofo de la Ilustración, de tal manera que, además de relatar

ГОСТ Р

ГОСТ Р 53295-2009 Метод определения огнезащитной эффективности средств огнезащиты для стальных конструкций

ГОСТ Р 53295-2009 Метод определения огнезащитной эффективности средств огнезащиты для стальных конструкций (ГОСТ:120)

ГОСТ Р 53295-2009 Метод определения огнезащитной эффективности средств огнезащиты для стальных конструкций

Средства огнезащиты для стальных конструкций ГОСТ Р При определении группы огнезащитной эффективности средств огнезащиты результаты испытаний с показателями менее 15 мин не рассматриваются

СРЕДСТВА ОГНЕЗАЩИТЫ ДЛЯ СТАЛЬНЫХ КОНСТРУКЦИЙ Метод определения огнезащитной эффективности Fire retardant compositions for steel constructions General requirement Method for determining fire retardant efficiency Дата

СП 2.13130.2020 Системы противопожарной защиты. В случае применения средств огнезащиты 1-3-й группы огнезащитной эффективности в соответствии с ГОСТ Р 53295 на объектах, имеющих более 1000 м² поверхности

Группы огнезащитной эф - Группы огнезащитной эффективности 3- 2- 1- Расчет толщин и расходов конструктивного огнезащитного покрытия «Тексотерм-К» на 1 м² поверхности (без учёта технологических

2 Нормативн - Technology Group 4.10 Показатели и характеристики средств огнезащиты, за исключением группы огнезащитной эффективности, определяются разработчиком технической документации,

Скачать НПБ 236-97 Огнезащитные составы для стальных Группа огнезащитной эффективности огнезащитных составов определяется в соответствии с п. 6.5.3 настоящих норм

ГОСТ Р 53295-2009 - Метод определения огнезащитной эффективности Москва
Стандартинформ 2009 Предисловие Цели и принципы стандартизации в Российской Федерации установлены

Cyndi Lauper - Wikipedia "Cyndi Lauper: two decades after blazing the way for a generation of female pop singers, the original day-glo diva is reigniting her career with a collection of songs as colorful as she is

Cyndi Lauper Cyndi Lauper is a groundbreaking Grammy, Emmy, and Tony Award-winning songwriter and performing artist with global record sales in excess of 50 million. Her iconic voice, influential

Cyndi Lauper | Biography, Songs, 80s, Albums, Music, & Facts 3 days ago Cyndi Lauper (born June 22, 1953, Brooklyn, New York, U.S.) is an American singer, songwriter, and actress whose flamboyant style and catchy songs, most notably "Girls Just

Cyndi Lauper On The Magic Of Her Farewell Tour & Building A 5 days ago Cyndi Lauper is no stranger to milestones. Along with being one of rock's most influential women, she has won two GRAMMYs (including Best New Artist), delivered an

Cyndi Lauper: Biography, Songs, Age, Net Worth, True Colors Singer-songwriter Cyndi Lauper burst onto the pop music charts with her 1983 debut album She's So Unusual. She scored a string of hits, including "Time After Time" and

'Cyndi Lauper: Live from the Hollywood Bowl' Is Unusual and 4 hours ago 'A Grammy Salute to Cyndi Lauper: Live from the Hollywood Bowl' is a pleasing presentation of her farewell tour finale, with SZA, Cher and Joni Mitchell

Pop Icon Cyndi Lauper Health Update — Plus Her Diet - Distractify 4 hours ago Cyndi Lauper has been open in the past about a specific health issue that has plagued her for years and how she powers through it

'A Grammy Salute to Cyndi Lauper: Live from the Hollywood Bowl 5 hours ago The concert special was filmed over two nights at Los Angeles' Hollywood Bowl and celebrates the beloved music of Cyndi Lauper as she concludes her international, year-long

How to Watch 'A Grammy Salute to Cyndi Lauper: Live From 1 day ago Here are all the details you need in order to watch "A Grammy Salute to Cyndi Lauper: Live From the Hollywood Bowl"
'A Grammy Salute to Cyndi Lauper': Celebrity Guests, Performers, 15 hours ago A Grammy Salute to Cyndi Lauper: Live From the Hollywood Bowl is airing tonight (Sunday, October 5)! The special kicks off at 8 p.m. ET on CBS, and streaming on

Related to amantele

Blaga: Modificarile privind consiliile de administratie, pentru amantele domnilor, cele care nu sunt trimise in strainatate (Hotnews11y) Presedintele PDL, Vasile Blaga, a declarat intr-o conferinta de presa sustinuta sambata la Alba Iulia ca modificarile privind consiliile de administratie sunt facute pentru „amantele domnilor”, „cele

Blaga: Modificarile privind consiliile de administratie, pentru amantele domnilor, cele care nu sunt trimise in strainatate (Hotnews11y) Presedintele PDL, Vasile Blaga, a declarat intr-o conferinta de presa sustinuta sambata la Alba Iulia ca modificarile privind consiliile de administratie sunt facute pentru „amantele domnilor”, „cele

Amantele celorlalti! (de Aura Alexa Ioan) (Hotnews19y) Nici n-a stiut senatorul Marius Marinescu, -poreclit si 'bideu'- atunci cand a chemat presa in sala de sedinta a Senatului ca s-o vada pe „nepoata” Noricai Nicolai cum voteaza in locul matusii, cum va

Amantele celorlalti! (de Aura Alexa Ioan) (Hotnews19y) Nici n-a stiut senatorul Marius Marinescu, -poreclit si 'bideu'- atunci cand a chemat presa in sala de sedinta a Senatului ca s-o vada pe „nepoata” Noricai Nicolai cum voteaza in locul matusii, cum va

Related Articles

- [printable dumbbell exercises](#)
- [literal equations worksheet pdf](#)
- [statistics symbols cheat sheet](#)

[Back to Home](#)